

[Udenrigsministeren.]

vi ikke på forhånd skal opgive enhver bestræbelse for at sikre menneskene en fredelig udvikling. Og derfor stod da også langt det overvejende flertal af verdens fredelskende nationer bag ved De Forenede Nationer. Men det er rigtigt at tilføje, at uden De Forenede Staters bistand havde det ikke været muligt at foretage meget. De Forenede Stater har båret hovedbyrden i forsvaret af De Forenede Nationers idealer, og alle demokratiske stater står i stor taknemmelighedsgæld til de tusinder unge amerikanere og andre nationers soldater, som har givet og giver deres liv for at virkeliggøre FN's idealer.

Netop fordi hverken Sydkorea eller De Forenede Stater endsig De Forenede Nationer havde været forberedt på at optage en kamp på denne front, måtte resultatet nødvendigvis i begyndelsen blive nederlag for De Forenede Nationers styrker.

Der er kun grund til at nære beundring for den måde, hvorpå det lykkedes den amerikanske hær at holde det sydøstlige hjørne af Korea, indtil der var samlet en så stor styrke, at angrebet kunne slås tilbage over den midlertidige grænse mellem Nord- og Sydkorea. Men opgaven var ikke løst, hvis angriberen kunne samle nye kræfter med hjælp udefra på sit eget territorium. Det ville have medført, at De Forenede Nationers tropper ikke i overskuelig fremtid kunne trækkes tilbage. Og det ville have hindret nogensinde at nå det mål, som FN måtte sætte sig: oprettelsen af et samlet Korea under een regering fremgået af frie demokratiske valg, således som det efter krigens afslutning hele tiden har været tanken. Dette var grunden til, at De Forenede Nationers tropper måtte overskride den 38. breddegrad for at hindre en gentagelse af angrebet.

Der sker nu det ulykkelige, at kommunistiske kinesiske tropper i overvældende antal går over grænsen mellem Kina og Korea.

Hvis forholdet virkelig er det, at Kina er gået til denne aktion af frygt for, at De Forenede Stater skulle have til hensigt at overfalde Kina eller i hvert fald at ødelægge de kinesiske industrielle anlæg ved Yalufoden, kan man sandelig sige, at verden kæmper mod en ond skæbne. Man kan ikke lade være med at spørge sig selv, om en sådan frygt ikke er blevet øget derved, at den kinesiske centralregering ikke har fået adgang til at repræsentere Kina i De Forenede Nationer, således som bl. a. Danmark har gjort sig til talsmand for. Vi må stadig mene, at dette

ville have skabt bedre betingelser for at komme til en forståelse med Kina.

Men, som den højtærede statsminister har udtalt for nogle dage siden, hvis Kinas hensigter kun er af defensiv natur, skulle det ikke være udelukket at finde en løsning, hvis der er en vilje til samarbejde. De Forenede Nationer ønsker ikke at føre krig mod Kina, og at de er rede til at give den kinesiske regering alle rimelige garantier, fremgår af det forslag til resolution, som den 10. november stilledes i sikkerhedsrådet af seks af dets medlemmer, hvoriblandt De Forenede Stater, Storbritannien, Frankrig og Norge. Det siges heri, at De Forenede Nationers styrker ikke skal forblive i nogen del af Korea udover, hvad der er nødvendigt for at skabe stabilitet i hele Korea og oprette en uafhængig og demokratisk enhedsregering; endvidere, at det er De Forenede Nationers politik at hindre krænkelse af den kinesisk-koreanske grænse og fuldtud at beskytte lovlige kinesiske og koreanske interesser i grænseområdet.

Men man må stadig holde sig i erindring, at det er kinesiske styrker, der har overskredet grænsen, og at det derfor i sidste instans er Kina, der har afgørelsen i sine hænder. Ved vor bedømmelse af situationen må heller ikke noget øjeblik lades ude af betragtning, at FN's tropper, hvoraf flertallet er amerikanske soldater, i deres kamp mod en overvældende overmagt også i dag kæmper imod en aggression og derfor kæmper en kamp for et princip, som også er grundlaget for vort lands sikkerhed, nemlig det princip, at et væbnet angreb mod en anden stat er et brud på De Forenede Nationers pagt, og at det er nødvendigt at møde et sådant angreb, hvis der skal være nogen mulighed for at skabe et fast grundlag for en fredelig udvikling.

Præsident Trumans udtalelser om spørgsmålet om anvendelsen af atombomben i forbindelse med krigen i Korea har vakt megen røre også her i landet. De synes i nogen grad at være blevet misforstået, åbenbart fordi de oprindeligt har været gengivet løsrevet af deres sammenhæng. Hvad præsidenten virkelig sagde var, at fra et militært synspunkt må alle våben komme i betragtning under overvejelserne, men han nærede ikke noget ønske om at se bomben taget i brug mod uskyldige mænd, kvinder og børn. Og præsidenten fastslog, at kun De Forenede Staters præsident kan give bemyndigelse til at gøre brug af atombomben, og at nogen sådan bemyndigelse ikke er givet. Det følger af hele sagens natur, da det er FN-tropper, der kæmper i Korea, at også De Forenede Na-